

Elia – Nummer tolv

Varje dal skall upphöjas

Jeff Pippenger

2023-10-17

Vi behandlar fortfarande Elia som en profetisk symbol. Elia förkunnade för Ahab att det inte skulle komma något regn under tre år, utom på hans ord.

Och Elia, tishbiten, en av Gileads invånare, sade till Ahab: Så sant HERREN, Israels Gud, lever, inför vars ansikte jag står: under dessa år skall varken dagg eller regn falla, utom på mitt ord. 1 Kung. 17:1.

Kristus underrättar oss i Lukasevangeliet om att de tre åren i själva verket var tre och ett halvt år.

Och han sade: Sannerligen säger jag er: Ingen profet blir erkänd i sitt eget hemland. Men i sanning säger jag er: Det fanns många änkor i Israel på Elias tid, när himlen var tillsluten i tre år och sex månader, då en svår hungersnöd rådde över hela landet. Men till ingen av dem blev Elias sänd, utan endast till Sarefat i Sidons land, till en kvinna som var änka. Lukas 4:24–26.

De tre och ett halvt åren ägde rum på Ahabs och Isebels tid och identifierar således de tre och ett halvt profetiska åren från 538 till 1798, då påvedömet, framställt som Isebel i församlingen i Tyatira, härskade under den mörka medeltiden.

Men jag har något emot dig: att du tillåter den kvinnan Isebel, som kallar sig profetissa, att undervisa och förföra mina tjänare till att bedriva otukt och äta sådant som offrats åt avgudar. Och jag gav henne tid att omvända sig från sin otukt, men hon omvände sig inte. Se, jag skall kasta henne på sjukbädd, och dem som begår äktenskapsbrott med henne i stor vedermöda, om de inte omvänder sig från sina gärningar. Och hennes barn skall jag döda med döden; och alla församlingarna skall inse att jag är den som rannsakar njurar och hjärtan. Och jag skall ge åt var och en av er efter era gärningar. Uppenbarelsboken 2:20–23.

Jezebels ”tid att omvända sig” var tre och ett halvt år på Elias dagar, och tre och ett halvt profetiska år från 538 till 1798 under den mörka tidsåldern av påvlig förföljelse. Straffet över Jezebel och Europas kungar som bedrev otukt med henne var att kastas i en bädd av vedermöda och hennes barns död. Det fanns trogna själar under den mörka tidsåldern, som också hade kastats i en bädd av vedermöda, men de skulle leva. När de kastades i vedermödans bädd, var utgången — liv för de trogna eller död för de otrogna — grundad på deras ”gärningar”. De trognas bädd av vedermöda frambringade tålamod och liv. Deras bädd av vedermöda skulle upphöra mot slutet av de tre och ett halvt åren, strax innan Elia lämnade Sarepta för att befälla Ahab att kalla hela Israel till berget Karmel.

”Förföljelsen av kyrkan fortgick inte under hela perioden av de 1260 åren. Gud förkortade i barmhärtighet mot sitt folk tiden för deras brinnande prövning. När Frälsaren förutsade den ”stora vedermödan” som skulle drabba kyrkan, sade han: ”Och om den tiden inte förkortades,

skulle ingen människa bli frälst. Men för de utvaldas skull skall den tiden förkortas.” Matteus 24:22. Genom reformationens inflytande upphörde förföljelsen före 1798.” The Great Controversy, 266, 267.

Domen av ”vedermödans bädd” över påvedömet skulle ”döda hennes barn med döden”, men domen av ”vedermödans bädd” innehöll ett löfte om liv för dem vilkas gärningar visade deras trofasthet, såsom detta åskådliggörs i änkan i Sareptas sons död.

Och det hände sig efter dessa händelser att sonen till kvinnan, husets värdinna, blev sjuk; och hans sjukdom blev så svår att ingen andedräkt blev kvar i honom. Då sade hon till Elia: Vad har jag med dig att göra, du Guds man? Har du kommit till mig för att påminna om min synd och döda min son? Han sade till henne: Ge mig din son. Och han tog honom ur hennes famn och bar honom upp till rummet där han bodde och lade honom på sin egen bädd. Och han ropade till Herren och sade: Herre, min Gud, har du också låtit olycka drabba änkan hos vilken jag vistas genom att döda hennes son? Och han sträckte ut sig över barnet tre gånger och ropade till Herren och sade: Herre, min Gud, jag ber dig, låt detta barns själ komma tillbaka in i honom. Och Herren hörde Elias röst; och barnets själ kom tillbaka in i honom, och han fick liv igen. Och Elia tog barnet och bar honom ner från kammaren in i huset och gav honom åt hans mor; och Elia sade: Se, din son lever. Då sade kvinnan till Elia: Nu vet jag genom detta att du är en Guds man och att Herrens ord i din mun är sanning. 1 Kung 17:17–24.

Änkan insåg att Elia var ”en gudsman”, ty ”Herrens ord”, som förde hennes barn tillbaka till livet, var ordet ”sanning”. Den process i tre steg varigenom Elia sträckte sig ut över änkans son uppfattades av änkan som att ”ordet” i Elias mun var ”sanning”. Det hebreiska ordet ’emeth’ översätts i detta avsnitt med ”sanning” och representerar Alfa och Omegas skapande kraft. Det är det hebreiska ord som bildas av den första, trettonde och sista bokstaven i det hebreiska alfabetet och representerar den Makt som kan föra de döda tillbaka till livet.

De trogna mottog, liksom de otrogna, i det ”utrymme” av prøvotid som representeras av de tre och ett halvt åren, domen av en ”bädd av vedermöda”. Döden blev följden för barnen till den klass som följde skökan, hon som begick otukt och lärde ut hedendomens läror. Liv gavs åt den andra klassen, som följde Elias anvisningar och trodde ”sanningens” ord.

Änkan hade följt Elias befallning att hämta honom vatten och ge honom bröd, och hennes lydnad mot profetens ord representerar de trogna under Thyatiras mörka tidsåldrar. (Det är värt att notera att när Elia befäller änkan att först ge honom att äta och därefter ge sin son och sig själv, så är det som representeras att Elia är den förste som får maten att äta. Han är den förste att ta emot budskapet, och därefter församlingen.) Vi får veta att de trognas gärningar var större vid slutet än vid början.

Och skriv till ängeln för församlingen i Thyatira: Så säger Guds Son, han som har ögon såsom en eldslåga och fötter lika glänsande malm: Jag känner dina gärningar och din kärlek och din tjänst och din tro och ditt tålamod och dina gärningar, och att de sista är fler än de första. Uppenbarelseboken 2:18, 19.

De trogna uppenbarade goda ”gärningar” under den ”tid” påvedömet gavs till att omvända sig, men deras gärningar var i det sista ”fler än de första”. När denna ”tid” gick mot sitt slut, sände Kristus reformationens morgonstjärna, som påbörjade verket att inte längre tåla påvedömet, vilket lärde kyrkan att ”begå otukt och äta avgudaoffer”.

Och den som segrar och bevarar mina gärningar intill slutet, åt honom skall jag ge makt över folken. Och han skall styra dem med en järnstav; såsom en krukmakares kärl skall de krossas till skärvor: liksom jag har fått det av min Fader. Och jag skall ge honom morgonstjärnan. Den som har öron, han höre vad Anden säger till församlingarna. Uppenbarelsboken 2:26–29.

Kristus hade ”något emot” de trogna i början av den ”tidrymd” som påvedömet gavs för att omvända sig, ty de hade tillåtit Isebel, ”som kallar sig profetissa, att undervisa och förföra mina tjänare till att bedriva otukt och äta sådant som offrats åt avgudar.” Men vid slutet av ”tidrymden” skulle de trogna upphöra att tillåta påvedömet att fortsätta sina förförelser.

”Under det fjortonde århundradet trädde i England fram reformationens ’morgonstjärna’. John Wycliffe var reformens härold, inte endast för England utan för hela kristenheten. Den stora protesten mot Rom som det blev honom förunnat att uttala skulle aldrig tystas. Den protesten inledde den kamp som skulle leda till enskilda människors, kyrkors och nationers frigörelse.”
The Great Controversy, 80.

Den föda som Guds tjänare äter är de läror eller det budskap de tar emot. Otukt är kyrkans bruk av statsmakten för att genomdriva verkställandet av sina avgudadyrkande läror. Under den ”tid” som Jesebel gavs att omvända sig, flydde kyrkan ut i öknen för att finna skydd.

Och kvinnan flydde ut i öknen, där hon har en plats som Gud har berett åt henne, för att man där skulle nära henne i ettusen tvåhundra sextio dagar.... Och åt kvinnan gavs den stora örnens två vingar, för att hon skulle flyga ut i öknen till sin plats, där hon får sin näring en tid och tider och en halv tid, undan ormens ansikte. Och ormen sprutade ur sin mun vatten som en flod efter kvinnan, för att få henne bortförd av floden. Men jorden hjälpte kvinnan, och jorden öppnade sin mun och uppslukade floden som draken hade sprutat ur sin mun. Uppenbarelsboken 12:6, 14–16.

Under den tid då Isebel och Ahab förföljde Guds folk representerade Obadja det beskydd som öknen gav under den påvliga maktens tid.

Och Ahab kallade till sig Obadja, som var föreståndare för hans hus. (Obadja fruktade nu Herren mycket. Ty när Isebel utrotade Herrens profeter, tog Obadja hundra profeter och gömde dem, femtio i var grotta, och försåg dem med bröd och vatten.) 1 Kung. 18:3, 4.

Obadjas verk att gömma profeterna femtio och femtio i grottor är symbolen för den plats i öknen som Gud hade berett för att ge föda åt de trogna, vilka vägrade att äta påvedömet läror och som också vägrade att godta det oheliga förhållande som representerades av hennes otukt med Europas kungar. Den tidsrymd under vilken Elia hade blivit hänvisad till änkan i Sarepta för föda och beskydd mot Isebel och Ahab, var den tidsrymd då församlingen flydde ut i öknen, och den plats som Gud hade berett för dem representerades av Obadjas verk.

Elias gömställe i Sarepta, som på hebreiska kallas "Zarefat", betyder rening. När den tid som Isebel hade fått till omvändelse var ute, gick Elia till Obadja och lät kalla Ahab att sammankalla hela Israel till Karmel.

Och medan Obadja var på vägen, se, då mötte Elia honom; och han kände igen honom och föll ned på sitt ansikte och sade: Är det du, min herre Elia? Och han svarade honom: Det är jag; gå och säg till din herre: Se, Elia är här. 1 Kungaboken 18:17, 18.

Elias tid hos änkan i Sarefat symboliserar den mörka medeltiden. I berättelsen om Elia och änkan samlade hon ihop två vedträn, ty hon stod i begrepp att dö. En änka är i profetian en församling, och hon representerade församlingen i öknen som stod i begrepp att dö.

Och skriv till ängeln för församlingen i Sardes: Så säger han som har Guds sju andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar; du har namn om dig att du lever, men du är död. Vakna upp och styrk det som återstår, det som var nära att dö; ty jag har inte funnit dina gärningar fullkomliga inför Gud. Uppenbarelseboken 3:1, 2.

Hon höll på att "samla ihop två pinnar" och förbereda sig för sin död när Elia avbröt henne.

Och Herrens ord kom till honom och sade: Stå upp och bege dig till Sarefat, som hör till Sidon, och stanna där. Se, jag har befallt en änka där att sörja för dig. Då stod han upp och gick till Sarefat. När han kom till stadens port, se, då var änkan där och samlade ved. Och han ropade till henne och sade: Hämta mig, jag ber dig, litet vatten i ett kärl, så att jag får dricka. När hon gick för att hämta det, ropade han efter henne och sade: Ta med dig, jag ber dig, en bit bröd i din hand. Men hon sade: Så sant Herren, din Gud, lever, jag har inte en kaka, utan endast en handfull mjöl i krukan och litet olja i flaskan. Och se, jag håller på att samla ihop två vedträn, för att gå in och tillreda det åt mig och min son, så att vi kan äta det och sedan dö. 1 Kungaboken 17:8–12.

Änkan i Sarefat samlade "två vedträn". Änkan representerar de trogna i Isebels tid. Hennes son representerar dem som under Tyatiras historia dog med löftet om att bli uppväckta i den första uppståndelsen.

Och jag såg troner, och de satte sig på dem, och dom gavs åt dem; och jag såg själarna av dem som hade blivit halshuggna för Jesu vittnesbörds skull och för Guds ords skull, och som inte hade tillbett vildjuret eller dess bild och inte heller tagit emot dess märke på sina pannor eller på sina händer; och de blev levande och regerade med Kristus i tusen år. Men de övriga döda blev inte levande igen förrän de tusen åren hade fullbordats. Detta är den första uppståndelsen. Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen: över dem har den andra döden ingen makt, utan de skall vara Guds och Kristi präster och skall regera med honom i tusen år. Uppenbarelseboken 20:4–6.

Änkan representerar också de få i Sardes som var värdiga och fick vita kläder.

Du har några få namn även i Sardes som inte har fläckt sina kläder; och de skall vandra med mig i vitt, ty de är värdiga. Den som segrar skall så bli klädd i vita kläder; och jag skall aldrig stryka ut hans namn ur livets bok, utan jag skall kännas vid hans namn inför min Fader och

inför hans änglar. Uppenbarelsboken 3:4, 5.

De som tillhörde den fjärde församlingen i Tyatira, vilka troget dog och representeras av ankans son, fick vita kläder i det femte inseglet.

Och när han hade öppnat det femte sigillet, såg jag under altaret deras själar som hade blivit dödade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull som de höll fast vid. Och de ropade med hög röst och sade: Hur länge, Herre, du helige och sanne, dröjer du med att döma och utkräva vårt blod av dem som bor på jorden? Och åt var och en av dem gavs vita kläder; och det sades till dem att de ännu en liten tid skulle vila, till dess att också deras medtjänare och deras bröder, som skulle dödas såsom de, hade blivit fulltaliga. Uppenbarelsboken 6:9–11.

Mörka tidsålderns martyrer fick vita kläder och blev tillsagda att vila i sina gravar, till dess att en annan grupp påvedörets martyrer skulle dödas, såsom de hade dödats. De hade blivit mördade av påvedömet under en period av tre och ett halvt år, och de fick löftet att påvedömet slutligen skulle dömas, men inte förrän en andra grupp av påvedörets martyrer skulle mördas under den snart annalkande söndagslagskrisen. Syster White förbinder martyrernas begäran om dom över påvedömet med två avsnitt i Uppenbarelsboken.

”När det femte sigillet öppnades, såg Johannes uppenbararen i en syn under altaret den skara som hade blivit dödad för Guds ords och Jesu Kristi vittnesbörds skull. Därefter följde de scener som beskrivs i Uppenbarelsbokens artonde kapitel, då de som är trofasta och sanna kallas ut från Babylon. [Uppenbarelsboken 18:1–5, citerat.]” Manuscript Releases, volym 20, 14.

Uppenbarelsboken arton, vers ett till fem, representerar de två rösterna i vers ett och vers fyra. Den andra rösten är kallelsen ut ur Babylon, och den markerar början på söndagslagens förföljelse, när den tredje ängelns mäktiga rörelse kallar Guds andra hjord ut ur Babylon. Hon placerar också avsnittet från det femte inseglet vid öppnandet av det sjunde inseglet.

”[Uppenbarelsboken 6:9–11 citerat]. Här framställdes för Johannes scener som inte var en verklighet då, utan sådant som skulle ske under en framtida tidsperiod.”

”Uppenbarelsboken 8:1–4 citerat.” Manuscript Releases, volym 20, 197.

I Uppenbarelsboken, kapitel åtta, vers ett till fyra, öppnas det sjunde sigillet.

Och när han öppnade det sjunde sigillet, blev det tyst i himlen omkring en halv timme. Och jag såg de sju änglarna som stod inför Gud; och åt dem gavs sju basuner. Och en annan ängel kom och stod vid altaret med ett gyllene rökelsekar; och åt honom gavs mycken rökelse, för att han skulle frambära den tillsammans med alla de heligas böner på det gyllene altaret som stod inför tronen. Och röken från rökelsen, som steg upp tillsammans med de heligas böner, steg inför Gud ur ängelns hand. Uppenbarelsboken 8:1–4.

Mörka tidernas martyrs böner, vilka i det femte sigillet ber att Gud skall låta dom komma över skökan som bedriver otukt med jordens kungar, stiger ”upp inför Gud” när det sjunde sigillet öppnas. Inspirationen sammanbinder öppnandet av det sjunde sigillet med den andra rösten i

Uppenbarelseboken arton, ty det är vid den andra rösten som Gud kommer ihåg hennes missgärningar, och då fördubblar han hennes dom. En gång för Mörka tidernas martyrer, och en gång för söndagslagkrisens blodbad.

Och jag hörde en annan röst från himlen säga: Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder och får del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar. Vedergäll henne såsom hon har vedergällt er, och ge henne dubbelt igen efter hennes gärningar; i den bägare som hon har fyllt, fyll åt henne dubbelt. Uppenbarelseboken 18:4–6.

De få i Sardes som inte hade orent sina kläder representerar dem som kom ut ur Thyatiras historia, vilken avslutades år 1798. De representeras av änkan i Sarefat, en änka som var på väg till bröllopet år 1844.

”Kristi ankomst som vår överstepräst till det allra heligaste för att rena helgedomen, sådan den framställs i Daniel 8:14; Människosönens ankomst till den Gamle av dagar, sådan den återges i Daniel 7:13; och Herrens ankomst till sitt tempel, förutsagd av Malaki, är beskrivningar av samma händelse; och detta framställs också genom brudgummens ankomst till bröllopet, sådan Kristus beskriver den i liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25.” Den stora striden, 426.

Änkan höll på att förbereda sin sista måltid före sin död, när Elia befallde henne att betjäna honom. Hon illustrerar de trogna få i Thyatira, som övergår i de trogna få i Sardes, vilka samlade ”två pinnar” till en ”eld”.

De ”två stavarna” representerar båda det forntida Israels hus, som trampades ned av hedendomen och därefter av påvedömet, men som skulle samlas samman och förenas till ”en stav” i historien från 1798 till 1844.

Och HERRENS ord kom åter till mig; han sade: Du människobarn, tag dig en trästav och skriv på den: För Juda och för Israels barn, hans följeslagare. Tag sedan en annan stav och skriv på den: För Josef, Efraims stav, och för hela Israels hus, hans följeslagare. Och foga dem samman med varandra till en enda stav, så att de blir ett i din hand. Och när ditt folks barn talar till dig och säger: Vill du inte förklara för oss vad du menar med dessa? då skall du säga till dem: Så säger Herren Gud: Se, jag skall ta Josefs stav, som är i Efraims hand, och Israels stammar, hans följeslagare, och förena dem med honom, med Juda stav, och göra dem till en enda stav, och de skall vara ett i min hand. Och stavarna som du skriver på skall du hålla i din hand inför deras ögon. Och säg till dem: Så säger Herren Gud: Se, jag skall hämta Israels barn ut från folken, dit de har gått bort, och samla dem från alla håll och föra dem in i deras eget land. Och jag skall göra dem till ett enda folk i landet, på Israels berg, och en enda kung skall vara kung över dem alla; och de skall inte mer vara två folk, inte heller mer delas i två kungariken alls. Inte heller skall de mer orena sig med sina avgudar, inte heller med sina vidrigheter, eller med någon av sina överträdelser; utan jag skall frälsa dem ur alla deras boningsorter, där de har syndat, och jag skall rena dem. Så skall de vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. Och min tjänare David skall vara kung över dem, och de skall alla ha en och samme herde. De skall också vandra efter mina föreskrifter och hålla mina stadgar och göra efter dem. Och de skall bo i det land som jag gav åt min tjänare Jakob, där era fäder har bott; och de skall bo där, de och deras

barn och deras barns barn, för evigt. Och min tjänare David skall för evigt vara deras furste. Och jag skall sluta ett fridsförbund med dem; det skall vara ett evigt förbund med dem. Och jag skall befästa dem och föröka dem och sätta min helgedom mitt ibland dem för evigt. Mitt tabernakel skall också vara hos dem; ja, jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Och folken skall inse att jag, HERREN, helgar Israel, när min helgedom är mitt ibland dem för evigt. Hesekiel 37:15–28.

När Elia lämnar Sarepta för att kalla Ahab och hela Israel till berget Karmel, samlade den änkeståndna församlingen, som hade flytt ut i öknen, två vedträ till den eld som renar änkan före bröllopet den 22 oktober 1844. Samlandet av de två vedträna är samlandet av milleritrörelsen, vilket fullbordas under den sista sextiofemårsperiod som identifieras i Jesaja sju. Det norra riket drabbades av Moses förbannelse från 723 f.Kr. till 1798, och det södra riket drabbades av samma förbannelse från 677 f.Kr. till 1844. År 1844 samlades de andliga efterkomlingarna till dessa två bokstavliga nationer till ett enda vedträ, eller en enda nation.

Om ingenting annat gör Hesekiel klart att de två stavarna är två nationer, som blir ett enda folk.

Ty Syriens huvud är Damaskus, och Damaskus huvud är Resin; och inom sextiofem år skall Efraim krossas, så att det inte mer är ett folk. Och Efraims huvud är Samaria, och Samarias huvud är Remaljas son. Om ni inte tror, skall ni förvisso inte bestå. Jesaja 7:8, 9.

Om vi inte vill tro på profetian om sextiofem år, skall vi inte bli befästa.

Vi kommer att fortsätta att framställa Elias symbolik i nästa artikel.